

א
נ
ט
ו
ג
ו
נ
ה

בימוי
יאיר שרמן

נוסח עברי
רועי חן

מאת
ז'אן אנוי

אני מפחידה אותך.
בגלל זה אתה מנסה להציל אותי.
אתה מעדיף אותי חיה ואילמת.
אבל הנה - אני חיה, ואני לא אילמת,
ואני לא אהיה אילמת גם אם תהרוג אותי,
כי המוות שלי יעשה הרבה רעש.

משתתפים.וח:

ששון גבאי קראון

ליהי קורנובסקי אנטיגונה

יורם טולדנו מקהלה

תום חגי הימון

יעל וקשטיין איסמנה

אורה מאירסון אורידיקה

קרן צור האומנת

ערן שראל השומר

גיאל תור הנער

אליה שם טוב השליח

שומרים

סורין לייזרוביץ

יגאל רזון

מאת זיאן אנוי

נוסח עברי רועי חן

בימוי יאיר שרמן

עיצוב תפאורה רוני תורן

עיצוב תלבושות פולינה אדמוב

מוזיקה יחזקאל רז

עיצוב תאורה נדב ברנע

עיצוב סאונד ניראל שרון

הדרכת טקסט ענת זמש-ריגל

ע. במאי נעם ביצור

אנטיגונה

הצגה ראשונה 29.7.2024 | משך ההצגה כשעה וחמישים דקות ללא הפסקה

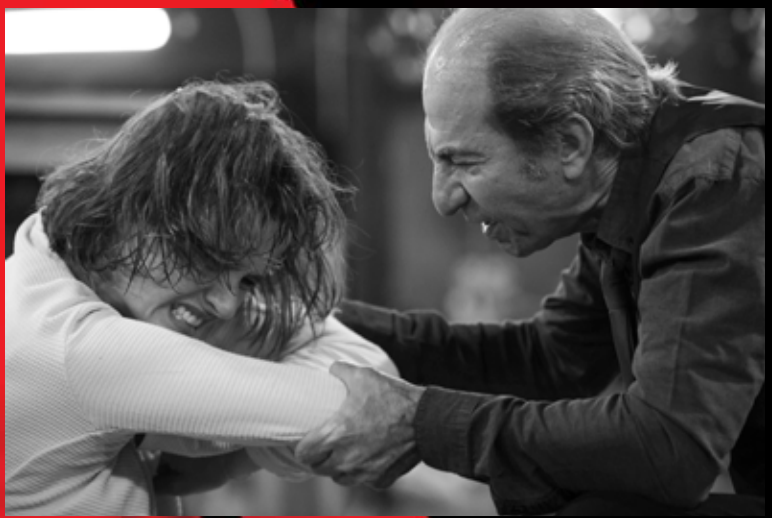

אני עדיין יכולה להגיד לא

לכל מה שאני לא אוהבת ורק אני מחליטה על עצמי.

ואתה, עם כל המלכותיות שלך יכול רק להרוג אותי,

כי אמרת כן

it's better to burn out

than to fade away

שיחה עם הבמאי יאיר שרמן

מרב יודילוביץ' | עיתונאית וחוקרת תרבות

העיבוד של המחזאי הצרפתי, ז'אן אנוי, למחזה של סופוקלס, "אנטיגונה", הוצג לראשונה בשנת 1944 בפריז הבווערת תחת הכיבוש הנאצי. התיאטרון היה באותה התקופה מקור לבידור ואסקפיזם, אך בשוליו גם במת התנגדות לטוטליטריזם. תנועת הרזיסטנס אמצה את המחזה והגיבורה האידיאליסטית שלו, כסמל התנגדות לשלטון דורסני, אך סביב הגרסה של אנוי הדעות היו חלוקות. ז'אן פול סארטר רמז כי יחסו של אנוי לקראון מקל ומכאן פייסני כלפי שלטון דורסני ודכאני. בימין הקיצוני, ראו באנטיגונה כמייצגת אנרכיה מסוכנת לסדר הציבורי שיש למגר בכל מחיר. אנוי שתק. בראיון יחיד בו התייחס למחזה, אמר כי מה שדרבן אותו לכתוב היו כרזות הרחוב שהציגו את חברי הרזיסטנס כטרוריסטים המוכנים להרוג אזרחים צרפתים כדי לממש את מטרותיהם. "זו הרדיקליות של אנוי שדברה אליי", אומר יאיר שרמן, במאי ההצגה שנעה בין התנגדות לכניעה, בין אידיאליזם לריאליזם, בין דיקטטורה למרד. "אנוי מתחיל את המחזה אחרי שאנטיגונה עשתה את המעשה. מכאן אתה צולל פנימה אל הפסיכולוגיה שמאחורי המעשה. זה הרבה יותר מעניין לפיצוח".

אנוני ניקה מהמקור סממנים דתיים. אתה, במובן מסוים, החזרת לבמה את המימד המיסטי באמצעות המספר

"נכון. אצל סופוקלס הדיון נוגע בהתנגשות בין צו האלים לחוקי האדם. אנוני מדבר על יחיד מול חברה, פרט מול מערכת. הוא מציב את האינדיבידואל במרכז. אבל מעבר לפרשנות שלו מתקיים מימד נוסף - יש לא מעט קווי דמיון בין עבודת התיאטרון לפולחן דתי: נכנסים לחדר החזרות, לובשים תלבושת, מדברים טקסט, מקיימים את הטקס. אפשר להקביל את הטקסט, במידה מסוימת, לגורל בטרגדיות היווניות - זה מה שכתוב, זה המסלול הידוע שאליו צועדות הדמויות. לתת למקהלה להוביל את הטרגדיה זו, בעיני, הדרך הכי מורכבת לדבר על המצב הקיומי שלנו מבלי לחלק את המציאות לטובים ולרעים".

כלומר?

"המקהלה חיצונית לשניהם, היא לא לוקחת צד ומאפשרת לנו להתבונן על המאבק בין שתי הדמויות האלו - קריאון קרוע בין האופן שבו הוא תופס את המחויבות שלו לעיר, להשליט סדר במקום שהכאוס מאיים לפורר ובין המחויבות המשפחתית שלו לאנטיגונה. יכול להיות שהאגו שלו - הכתר והמעמד, נמצאים בשכבות העומק, אבל הקונפליקט שלו כנה. אנטיגונה, מנגד, אדישה לשיקולים האלה. אותה מנחה צו מוסרי פנימי שהיא לא מסוגלת לסטות ממנו. זה מחזה פוליטי והשאלה הראשונה הייתה מה לי יש לתרום לדיון הזה. לא עניין אותי לנקוט עמדה במאבק הזה כי שניהם צודקים ושניהם עושים טעויות ולאורך הסיפור אנחנו, כצופים, משנים עמדות.

אנטיגונה, ביוונית - זו שנועדה להתנגד, שוחה נגד הזרם. זה מאפיין דמויות שנגעו בהן בשנים האחרונות כמו המלט והדה גאבלר. ייתכן שהן נוגעות בכך, כי הן קצת מדברות איתך?

"במובן מסוים. יש בי צד שמצליח לראות את עצמי בתוך הדמויות האלו - זה נוגע בחריגות, בבדידות שבאה איתה, אבל גם בהישגים. יש רגעים מחיי שאני משחזר בסצנות על הבמה. יש בזה מימד טיפולק, אבל גם ערך מוסף לעבודה ולשחקנים. אני עובר מסע עם הצדדים האלה שבי וטוב שיש לי את האפשרות לעסוק בהם דרך המחזה".

בחרת להציב במרכז את מערכת היחסים בין אנטיגונה לאחותה, איסמנה. שתי פנים שונות של נשיות. שני קצוות אידיאולוגיות

"אנטיגונה ואיסמנה באו מאותו עולם וצמחו למקומות שונים, מקבילים שלא יכולים להיפגש. הטוטליות של האחת מול הפשנות של האחרת. החריגות של אנטיגונה מאתגרת תפיסות מסורתיות של יופי, נשיות, מיניות ושל יחסים. התפקיד שנכתב לה הוא להציב מראה מול התפיסות האלו והיא צועדת בתוכן. שתיהן משלמות מחיר על הבחירות שלהן, אבל המחיר שאיסמנה משלמת סמוי יותר. בסופו של דבר זה מייצר בעיני את האמירה הפוליטית הכי חריפה בהצגה כי במובן מסוים אלו הבחירות של רובנו".

כלומר מרכיני ראש? מיישרי שורה? פחדנים?

"רובנו, ואני מדבר גם על עצמי, לא מסוגלים לחיות את החיים בתוך חיכוך בלתי פוסק. אנחנו חיים במתח שבין ההכרה במה שנכון לשנות בעולם ובין הרצון שלנו פשוט לחיות את חיינו. בסוף, גם אחרי ה-7 באוקטובר, אנשים יושבים בבתי קפה ויוצאים למסיבות וכשאני חוזר בלילה הביתה, נחלת בנימין נראית כמו קרנבל דקדנטי ותל אביב נראית על סטרואידיים. הכל עולה בלהבות ואנשים חוגגים. אולי אנחנו כל כך עמוק בפוסט-טראומה או מותשים, שזו הדרך להתמודד. איסמנה, באופן שבחיתי להציג אותה, זו תל אביב, האנשים שמקיפים אותי".

"כשרצית שאני אהיה שלך,

הרגשת כאילו

בור גדול כזה

נפער לך בפנים,

כאילו משהו

מת?

ויש לה מנעד מפתיע. היא יכולה להיות כל דבר. זה חומר שאפשר לעבוד איתו".

אם המלט היתה הפקה גדולה מהחיים שהתפוצצה לכל הכיוונים, פה אתה סוגר צמצם. יש באיפוק ובהימנעות הזו עצמה של פצצה גרעינית

"המלט היתה חגיגה. רציתי זיקוקים. אנטיגונה שונה. זה לכאורה מחזה משפחתי, אינטימי, שאפשר לביים סביב שולחן השבת, אבל המשפחתיות הריאליסטית הזו, היא תחושה. למעשה, מדובר במחזה אקזיסטנציאליסטי פוליטי. זו הסיבה שרציתי לייצר אווירה של מאחורי הקלעים, כמו להציץ אל עולם נסתר. אם בהמלט רציתי לחגוג, פה היה לי חשוב שיכאב".

למה?

"כי כואב. עזוב מה שקורה פה. כמו שאומר המספר: בדרמה יש אשמים, יש קורבן וסיבה. בטרגדיה, השמים פשוט נופלים עליך, אתה עכבר במלכודת. אני מרגיש שלשם הגענו. אנחנו לכודים בטרגדיה ואין דרך החוצה. זה טראגי".

אתה מדבר על המחזה או על החיים בארץ?

"אני מדבר על סטטיסטיקה. יש לך קרוב חטוף בעזה או לא? היית ביישוב כזה או אחר? הלכת למסיבה או נשאת בבית? את מכירה מישהו או לא? את חיה או מתה? אין סיבה. זו סטטיסטיקה וכולנו חלק ממנה. ישראל זו טרגדיה מתמשכת כמו תבאי. קדמוס הרג דרקון וזרע את שיניו באדמה ומתוכה יצאו לוחמים שהחלו להרוג זה את זה, כך נוצרה תבאי, עיר של קללה אחרי קללה, מלחמה אחרי מלחמה. אי אפשר שלא לראות את הדמיון".

במראה? במוסר הכפול? בהתנגדות הרפה?

"בכל. אנטיגונה במסלול התנגשות עם המציאות, איסמנה נמנעת ממנה. ברמה העקרונית היא מסכימה עם אנטיגונה. ברור לה שהיא צודקת, אבל היא חושבת את מה שרובנו חושבים: תנו לחיות, תנו אוויר, תנו רגע לא לשקוע בסיט המתמשך שאנחנו חיים. נורא קשה להיות אנטיגונה. היא רוק סטאר וכשאתה חי בעצמות שכולה, אתה נשרף. יש משהו בתשוקה שלה שהולך לאיבוד במהלך ההתבגרות והמפגש עם זה מעורר ומפחיד. אתה שואל את עצמך לאן זה נעלם - התשוקה, הנחרצות, הלהט".

אתה חוזר לעבוד עם אותם יוצרים ועם שחקנים שכבר עבדת. שיחופי פעולה לאורך זמן עוזרים לפתח שפה?

"אני מאמין שכן. כך זה אמור להיות. כשעושים דרך ועוברים תהליכים יחד, נוצרת הבנה. הם סומכים עליי ואני עליהם. השפה, האמון ומערכות היחסים שם עוד לפני שהתחלנו חזרות ומה שצריך זה לצלול לעומק, לחפש מקומות שלא נוצלו או לא ראינו. זה עוצמתי למצוא אנשים שאתה מוציא מהם את המיטב והם מוציאים ממך את המיטב".

כמו בהמלט גם הפעם בחרת לתפקיד הראשי שחקנית צעירה ויחסית אנונימית בתיאטרון. יש בזה אמירה?

"יש משהו מרגש בגילוי. זה תקף לשחקנים שנחשפים לראשונה על הבמה, אבל גם לשחקנים מוכרים ומזוהים שאתה שולף מאזורי הנוחות וגורם להם לצאת מעורם ולחשוף איזו אותנטיות. את ליהי הכרתי בהפקה הראשונה שביימתי בסטודיו של יורם לוינשטיין. היא עשתה מונולוג והרגשתי שהרצפה רועדת. מאז, חיכיתי להזדמנות לעבוד איתה. היא הדבר האמיתי

REVOLUTION

אנטיגונה | הגורל, הצדק, החוק פרופ' עירד מלכין

אנטיגונה היא בתו של אדיפוס וכמוהו היא דמות טרגית, לא בגלל הגורל אלא בגלל אופיה הבלתי מתפשר. אחרי שבכוח שכלו בלבד פתר אדיפוס את חידת הספינקס, המפלצת שאימה על העיר תבאי, הוא מונה לשליט ונישא לאלמנחו של המלך שנהרג בדרכים זמן קצר לפני כן. היה זה אדיפוס שהרג את המלך מבלי דעת מיהו, ושהאיש היה אביו האמיתי ושהאלמנה עימה נישא, היא גם אימו ושבתיו ובנותיו יהיו גם אחיו ואחיותיו. אז פקדה את העיר קללה, שתוסר רק אם מי שהרג את המלך הקודם יימצא וייענש. בלא ידיעה אין טרגדיה: אדיפוס אינו יכול אלא להגיע לחקר האמת ובכך להביא לחורבנו. זו אותה דבקות בדרכי הנמצאת גם בבסיס הטרגדיה "אנטיגונה". הבעיה היא לא ה"גורל" הבלתי נמנע ("נגזר שיינשא לאמו") אלא האופי ובחירתו החופשית, הגורמים לו לדעת זאת. העיקשות האנושית, אי-היכולת לחשוב בשיקול דעת ולוותר, אי-ההכרה במגבלות השכל ובמגבלות העמידה על עקרונות, הן אלה שמביאות לתוצאה הטרגית גם באנטיגונה.

"היא חושבת על זה שהיא עומדת למות ושהיא צעירה, ושגם היא, כמו כולם,

אבל אין מה לעשות.

הייתה שמחה לחיות.

קוראים לה אנטיגונה ומוטל עליה לשחק את התפקיד הזה עד הסוף..."

שלו הופר נבחר לכך בהגרלה. בדמוקרטיה אסיפת העם הצביעה על חוקים, אך המשטר נוהל ברוטציה שנתית וכחמישה עשר אחוז מקרב אזרחי אתונה מצאו עצמם מידי שנה בשנה נושאי משרה כזו או אחרת, כולל עשרת "שרי הממשלה", המועצה העליונה בת 500 החברים וששת אלפים שופטים. היתה זו דמוקרטיה בה היו האזרחים מעורבים זה עם זה במסגרות משתנות ואין זה מקרה שאריסטו הגדיר את המדינה כ"שותפות".

קראון הוא חסיד עליונות החוק אך אינו מתחשב בעקרון השותפות ואינו קשוב לרחשי בני עירו. ההבנה שכאשר החוק מנוגד לצדק הוא הופך לעריצות מחללת רק בסוף. ה"היבריס" שלו, אותה תכונה יוונית של אדם המפריז בראיית עצמו כקנה-המידה לכל מה שנכון וראוי, מקביל לזה של אנטיגונה; גם היא לא מתפשרת. התוצאה הרסנית לפרט ולכלל כאחד. "אין בחיי אנוש דבר-מה מופרז שאין בו הרסנות". במחזהו של סופוקלס, בניגוד לזה של ז'אן אנוי, קראון מבין ששגה הואיל ודווקא הוא, כשליט המחוייב לקהילתו, הביא עליה תומאה (מיאזמה) מחרידה. הציפורים מפזרות את חלקי גופתו של האח שקראון סרב לקברו על מזבחות האלים וקראון מתחרט, מאוחר מדי. ל"טומאה" אולי אין מקום בעיבוד מודרני, אך יש להבינה גם במובנה המטפורי, המהדהד היטב אצל ז'אן אנוי, כזוהמה הדבקה בכולנו כאשר "חוק האלים" שאיננו אלא המוסר האנושי, מסולף בשם שרירותו של החוק.

בניגוד לצו השליט קראון, אנטיגונה מקיימת טקס קבורה לאחיה. סיפור שני האחים, האחד שליט תבאי והשני אויבה, החל בהגרלה. נהוג היה ביוון שאחים יסכימו מראש על חלקי הירושה השווים ואז יקצו אותם בהגרלה. במקרה זה סוכם על רוטציה שנתית: אח אחד היה אמור לקבל את השלטון והאחר את הרכוש והעדרים. אך הם הפרו את ההסכם, נלחמו, ונהרגו זה בידו של זה. כדברי אייסכילוס במחזה "השבעה נגד תבאי": כעת סוף סוף חולקים האחים שווה בשווה ירושה שהיא אמנם זעירה (חלקת קבר) אך אין קץ לעומקה. "הם גברו בחנית זה על זה והתחלקו בשווה במוות", מסכם סופוקלס. כעת השליט קראון אוסר על קבורת האח פולינקס בתור בוגד ואויב, אך אנטיגונה, האחיות השכולה, מתעקשת למלא את "חוק האלים" ולקברו. ההתנגשות היא בין האדם הריבוני להחליט על החוק לבין המוסר וחוק האלים הנצחי. "לא חשבתי שלציוויים שלך יש תוקף שמרשה לבני אדם לרמוס חוקי אלים בלתי כתובים ומוצקים", אומרת אנטיגונה. הנה הקונפליקט העתיק בין צדק לחוק: הן אנטיגונה והן קראון אינם מבינים, להוותם, שהפשרה בין אלה היא מלאכת החיים.

עשרות אלפי אזרחים של הדמוקרטיה האתונאית ישבו בתאטרון לפני 2500 שנה וצפו ב"אנטיגונה". לא היה צריך להסביר לקהל מהי משמעותו של הפרת הסכם ההגרלה. ההגרלה היתה לחם חוקם של בני אתונה בתחומי חיים רבים ובמיוחד היתה זו הדמוקרטיה האתונאית שהיתה מבוססת הגרלה. גם השומר המבשר לקראון שהצו

פרופ' עירד מלכין

פרופסור אמריטוס (אוניברסיטת תל אביב), חתן פרס ישראל להיסטוריה וחבר האקדמיה הלאומית היוונית

אני רוצה הכל
ועכשיו ושיהיה אמיתי,

לא רוצה לחכות לכלום,
לא מאמינה ב"אושר" הזה שלכם,

הכל - או למות

היא עומדת אמיצה, חסרת מעצורים, מתעקשת על האנושיות שלה ואולי גם על האנושיות שלנו.

מהי קצת האדמה הזאת שהיא זורעת על הגופה הנרקבת של אחיה? מחאה נואשת נגד שליט מנוכר ומנותק שמקדם אינטרסים פוליטיים צריים? קריאה אנארכיסטית וחסרת אחריות להמרדה אל מול החוק והסדר שבלעדיהם קורסת המדינה? ביטוי לילדותיות או לגבורה?

מהי זעקתה של אנטיגונה? התפרצות זעם פריבילגית של ילדה מפונקת, בת של מלך, שלא מסוגלת להבין את הכרח המציאות? מרד נעורים שיצא משליטה? דרישה עיקשת לעמוד על כבוד האדם אל מול זוועת המלחמה שמאיימת אז כמו היום לדרוס אותה? מחאה קדם-פמיניסטית נגד עולם, אותו גברים מתעקשים בטמטום לחלל ושוב ושוב באלימות ובדם?

השאלות האלה נשאלו באתונה, בפריז, ולמרות התותחים, למרות המנהיגים הדכאניים וחוקיהם, למרות המכאובים, אנטיגונה זועקת לנו אותן שוב גם בתל אביב. היא מציבה את עצמה למולנו כמו אל מול קראון, ולא מוותרת לנו כמו שהיא לא וויתרה לו. זעקתה העיקשת ממשיכה להישמע. אנטיגונה לא הושקת ואנטיגונה לא שותקת.

"מוזה, ספרי לי על האיש רב היוזמה, שזמן רב נדד לאחר שהחריב את טרויה הקדושה, ראה ערי הרבה אנשים ולמד את דרכיהם, והרבה מכאובים סבלו על פני הים, נאבק על חייו ועל אנשיו, לדאוג שישוּבו"

זהו הזימון למוזה איתה הומרוס פותח את האודיסיאה. אבל בקשתו למוזה מגיעה אחרי האודיסיאה. אודיסיאוס כבר חזר הביתה, כבר דאג לאנשיו שישוּבו, כבר לא סבל מכאובים על פני הים. אנחנו לצערנו עדיין בעין הסערה והמכאובים, אנשינו לא שבו עדיין והמאבק על חייו לא תם. האם ראוי כבר עכשיו לזמן את המוזה?

אומרים שכשהתותחים רועמים, המוזות שותקות. "Inter arma silent Musae".

אז אומרים! המוזה לא שתקה באתונה של המאה החמישית לפני הספירה, בה סופוקלס כתב את אנטיגונה תוך כדי שצבא אתונה נלחם במרד בסאמוס, כשברקע הסכם שלום שברירי עם ספארטה, שאוטו יקרוס אל תוך המלחמה הפלופונזית. המוזות לא שתקו במלחמת האזרחים בספרד כשפיקאסו צייר את הגרניקה, כמה ימים אחרי הפצצת העיר. המוזות לא שתקו בפריז הכבושה ב-1942, כשקאמי כתב את המיתוס של סזיפוס, או ב-1944, כשז'אן אנוי כתב את ה"אנטיגונה" שלו והעלה אותה על הבמה בעיר האורות תחת המגף הנאצי.

המוזות לא שותקות כשהתותחים רועמים, וכך גם אנטיגונה לא שותקת. אל מול הטרפת של מלחמות היוונים, אל מול הסיוט של הכיבוש הנאצי, אל מול הזוועות של חרבות ברזל -

אנטיגונה לא שותקת

ד"ר ג'רמי פוגל | אוניברסיטת תל אביב

רוני תורן
עיצוב תפאורה

נולד בישראל. למד אמנות ותיאטרון בפריס. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין הצגות התיאטרון שעיצב בארץ - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: המלט. בתיאטרון הקאמרי: כימים אחדים, מפיסטו, גורודיש, קזבלו, קברט, גטו, כנר על הגג, ביבר הזכוכית, פיגמליון, שיץ, קסטנר, הנשים האבודות מטרוריה. בתיאטרון הבימה: אדיפוס, נמר חברבורות, מראה מעל הגשר, אכזר מכל המלך, הילד חולם, יהוא, גן-הדובדבנים, חתונת הדמים, המלך מחיא הראשון. בתיאטרון הקאמרי עם הבימה: אישה בורחת מבשורה, הכתה שלנו, אנטיגונה. בתיאטרון באר שבע: בית ברנרדה אלבה, היהודי זיס, אילוף הסוררת. בתיאטרון החאן: מידה כנגד מידה, האישה מן היס, שחף. כמו כן עיצב לתיאטרון בחו"ל: הסוחר מוונציה (ווימאר) אימא קוראג (טוקיו), מחלת נעורים (קובנטרי), אשכבה (בייג'ין), אגדת חורף (פרייבורג). בין הפקות האופרה שעיצב: לה בוהם, סיפורי הופמן, בוריס גודונוב, דון ג'ובאני, רומיאו ויוליה, אלצינה (האופרה הישראלית), אנה בולנה (בולוניה), טנהויזר (מינכן), סלומה (שטוטגרט), קללת פאוסט (לונדון), חליל הקסם (סנטה-פה), סיפורי הופמן (אנטוורפן), אוטלו (גנט), נישואי פיגארו (סארברוקן). זכה בפרס מרגלית לאמנות הבמה, במדליית כסף בקוואדרינלה של פרג, במדליית כסף בטורונטו, ובשנת 2009 בפרס לנדאו של מפעל הפיס. זכה בארבעה פרסי התיאטרון הישראלי לשנים 2010, 2011, 2012 ו-2014 ובפרס העיצוב לשנת 2019 של משרד התרבות. במקביל לעבודתו בתיאטרון ערך והגיש תכניות רדיו (גלי צה"ל - ציפורי לילה) וטלוויזיה (הטלוויזיה הלימודית - סופרים מספרים). פרסם ספר על עיצוב במה: בקנה מידה 1:1. לימד תקשורת חזותית, עיצוב ותיאטרון במוסדות הוראה שונים בין השאר כפרופסור חבר באוניברסיטת תל אביב ובסמינר הקיבוצים.

פולינה אדמון
עיצוב תלבושות

מעצבת תפאורה ותלבושות בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: הר לא זז, הסודות, לילה אחד מרקוביץ', שיפוצים, המלט, המשתמט, הדה גאבלר. בתיאטרון הקאמרי: זה היס הגדול, פופר, איש קטן מה עכשיו?, אלקטרה, כבוד אבוד, ארוחת טעימות, מפיסטו, אוטלו, הילד חולם, מותו של סוכן. בתיאטרון הבימה: אישה בורחת מבשורה, הכיתה שלנו (בשיתוף ת. הקאמרי), אדיפוס, נעצר בחצות, שלוש אחיות (בשיתוף הקאמרי) 1984. בתיאטרון החאן: האדרת, משחק של אהבה ומזל, מולי סוויני, סדר עולמי חדש, הלילה השנים-עשר, שני קצרים וחתול. בתיאטרון תמונע: עיקר שכחתי. בתיאטרון באר שבע: איפיגניה. בתיאטרון גשר: בזעיר אנפין, מסעות אודיסאוס, פציעות קטנות, מי כמוני, הכלה וצייד הפרפרים, האוצר מתחת לגשר, רומיאו ויוליה. בתיאטרון מלנקי: הזקנה ועושה הנסים, הזר (הצגת הפרינג' של השנה 2004), שושנת יריחו, על החטא, טרגדיות קטנות, המהגרים, איוב, אורפיאוס במטרו, אמוק. בצוותא: משהו מאחורי, המשתמט. בסטודיו יורם לוינשטיין: חלום ליל קיץ. עיצבה תלבושות להפקות אופרה ופרינג'. באופרה הישראלית: רומיאו ויוליה. לקבוצת המחול נועה דר: עננוצה. באיטליה (מילנו): מי כמוני. בגרמניה (פריבורג): אגדת חורף. בסין (ביג'ין): אשכבה. ברוסיה (סנט פטרבורג): עיקר שכחתי, (מוסקבה): טניה-טניה Mastersakaya (Fomenko), החיים הם חלום (Theatre Vakhtangov) באוקראינה (קייב): מרקזה דה סאד (Teatr Franko). זוכת פרס התיאטרון לתלבושות (2013) על ההצגה משחק של אהבה, זוכת פרס התיאטרון לתלבושות (2010) על ההצגה הלילה השנים-עשר. זוכת פרס קיפוד הזהב לתפאורה (2009) על ההצגה אורפיאוס במטרו.

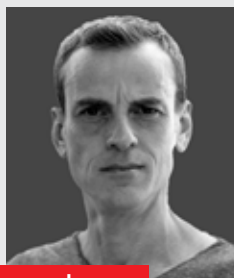
יחזקאל רז
מוזיקה

פסנתרן ומלחין, בוגר החוג לקומפוזיציה, תאוריה ומדיה חדשה של האקדמיה למוזיקה באוניברסיטת תל אביב, וזוכה תכנית המלגות היוקרתית של ה Academié Musicale De Villecroze, צרפת. יצירותיו כוללות אלבומי סולו, מוזיקה לטרטים וסדרות, מחול ותיאטרון. בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: הדה גאבלר. בשנים האחרונות זוכה להצלחה חסרת תקדים והגיע למעמד של האומן הישראלי המושמע ביותר בעולם בספוטיפיי. המוזיקה שלו מופיעה באינסוף פסקולים ומושמעת ברחבי תבל, הוא זכה בפרסים רבים ומנהל קריירה בינלאומית פורייה.

נדב ברנע
עיצוב תאורה

אמן רב תחומי, מוזיקאי ומעצב תאורה וסאונד לעבודות במה, טלוויזיה ומחול. בין עבודותיו - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: זוג, המלט. בתיאטרון הקאמרי: מתאבל ללא קץ, פיטר פן, אל נקמות, תמונות מחיי נישואין, לא לריב, קן הקוקיה, גדר חיה, הבן, מי מפחד מווירגינה וולף? בתיאטרון גשר: הכלה וצייד הפרפרים, אליס, אבות ובנים, נופל מחוץ לזמן. VOGEL בבימוי איתי טיראן, וינה (מוזיקה מקורית ותאורה). להקת בת שבע: פוגה ארגמן, ניכוס. באופרה הישראלית: אימהות, ארבע עונות, הרקוויאם של מוצרט, אורפאו ואורידיצ'ה, חנוך לוין האופרה, לוצ'יה. בביג'ין: אשכבה. פסטיבל הרמת מסר, תיאטרון תמונע, הזירה הבינתחומית, פסטיבל זירת מחול, פסטיבל אינטיםמאנס, ערוץ 8, דוקאביב ועוד. מציג עבודות אינסטליישן של אור וסאונד, בין היתר, בתערוכות: צנזורה, האמנות לשרוד, הפגנה בחלל AZA13 ביפו. בפסטיבל ישראל 2020: החולמים עבודת תיאטרון רב תחומית ללא שחקנים. פסטיבל עכו 2016 AM'PA - יצירה לחלל תיאטרוני. בשנת 2020 יזם את פרויקט RAD ALERT במסגרתו הוארו כל מבני התרבות בישראל בצבע אדום לערב אחד. בשנת 2023 במסגרת המאמץ להשבת החטופים הוצבה עבודתו על גבי היכל התרבות בתל אביב עם הכיתוב BRING THEM HOME.

ניראל שרון
עיצוב סאונד

מעצב סאונד וטכנאי קול בכיר לאמנים רבים והפקות שונות. בין עבודותיו בתיאטרון - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: אפס ביחסי אנוש, לעבור את הקיר, בלוז לחופש הגדול. בקאמרי: המפיקים, זוהר, ינטל, סיפור הפרברים, מצחיקונת, פשוט לאהוב, שורת המקהלה, שיגעון המוזיקה, זה אני, לילה בפריז, רינגו, החבדניקים, מחווה לאומן. בתיאטרון חיפה: ג'ינטלי. בהבימה: השנה היפה בחיי. בהופעות חיות עם שלמה ארצי, אתניקס, ישי לוי, עילי בוטנר ועוד. עורך סאונד ומיקסים באולפן DNS.

בוגרת בית צבי, בית הספר לאמנויות הבמה, 1998. בוגרת סמינר הקיבוצים - מסלול הוראת תיאטרון ובימוי. שיחקה בתיאטרון הבימה, בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר, באר-שבע, חיפה, הספרייה ותהלה בהצגות רבות. בתיאטרונטו: **עכשיו שוב מאי**. ביימה, שיחקה וכתבה במופע **לסביהונסט**. ביימה, הפיקה, שיחקה וכתבה במופע **Les is more**. מלמדת ומדריכת טקסט בבתי ספר למשחק: חלמה ילין, בית צבי, סמינר הקיבוצים, אוניברסיטת ת"א, אימפרו ועוד. מלווה הפקות רבות בהדרכת טקסט - בתיאטרון בית ליסין: **המלט**, **הדה גאבלר**, **בלוז לחופש הגדול**, **סטמפניו**. בתיאטרון הקאמרי: **טרטיף**, **מלאכים באמריקה**. בחאן: **פונדק הרוחות**. בתיאטרון מלינקי: **אותלו** ועוד.

ענת זמש-ריגל

הדרכת טקסט

בוגרת לימודי תואר ראשון בבימוי והוראת תיאטרון בחוג לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. עבודות כעוזרת בימוי - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: **המלאך הוריס איומים**, **המלט**, **המשתמט**, **הדה גאבלר**, **סטמפניו**, **החופש של ג'קי**. בתיאטרון הקאמרי: **מותו של סוכן**. בתיאטרון המדיטק: **השחר של גאיה**, **הלב - סיפורו של מרקו**. בתיאטרון אורנה פורת: **מורה לחיים**. חג המחזמר: **אהובת הקצין הבריטי**. בתיאטרון הבית: **מה שלא הורג**. בסמינר הקיבוצים: **ככלות חמש שנים**. עבודות כבמאית, בצוותא: **עקדת יצחק** במסגרת "חממת המחזאים". בסמינר הקיבוצים: **ציפור**.

נעם ביצור

ע. בחאי

Sólo Le Pido A Dios // Mercedes Sosa

Solo le pido a Dios
Que el dolor no me sea indiferente
Que la reseca muerte no me encuentre
Vacía y sola sin haber hecho lo suficiente

Solo le pido a Dios
Que lo injusto no me sea indiferente
Que no me abofeteen la otra mejilla
Después que una garra me arañe esta suerte

Solo le pido a Dios
Que la guerra no me sea indiferente
Es un monstruo grande y pisa fuerte
Toda la pobre inocencia de la gente

Solo le pido a Dios
Que el engaño no me sea indiferente
Si un traidor puede más que unos cuantos
Que esos cuantos no lo olviden fácilmente

Solo le pido a Dios
Que el futuro no me sea indiferente
Desahuciado está el que tiene que marchar
A vivir una cultura diferente

Solo le pido a Dios
Que la guerra no me sea indiferente
Es un monstruo grande y pisa fuerte
Toda la pobre inocencia de la gente

אלוהים, אני רק מבקשת // מרסדס סוסה

אלוהים, אני רק מבקשת
שלא אמות בודדה, חסרת תועלת
בלי שעשיתי מספיק למען אלה
שבכל יום מנת יומם מלאה בסבל

אלוהים, אני רק מבקשת
שלא אהיה אדישה לחוסר צדק
שלא אפסיק לאהוב את המולדת
שאת פניי פוצעת ושורטת

אלוהים, אני רק מבקשת
שתמנע את המלחמה המתקרבת
את תמימות האזרחים היא מנצלת
היא דורסנית, היא קשה וכואבת

אלוהים, אני רק מבקשת
שתסתיים השחיתות המחרבת
את קופת הציבור היא מרוקנת
לא נשכח את המושחתים האלה

אלוהים, אני רק מבקשת
שלא אהיה אדישה לקשיי הדרך
של הפליטים שנודדים בצער
למדינה ולתרבות לא מוכרת

אלוהים, אני רק מבקשת
שתמנע את המלחמה המתקרבת
את תמימות האזרחים היא מנצלת
היא דורסנית, היא קשה וכואבת

תרגום: גבי שחר

בוגר החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הקאמרי: אמדיאוס, עמודי החברה, וויצק, איחש פישר, כנר על הגג, קן הקוקיה, אופרה בגרוש, קרום, מתאבל ללא קץ, הפושעים החדשים, קזבלו, כטוב בעיניכם, פרוסט, בית ספר לנשים ועוד. בתיאטרון הבימה: תמרה. בהצגות אנסמבל עיתים בבימוי רנה ירושלמי: ויאמר וילך, וישתחו וירא, שלוש אחיות, חלום ליל קיץ, מקבת. עם הבימאית נולה צ'ילטון בהצגות: מדברים על אהבה, הומלסים, שוב מדברים על אהבה, זכוכית שבורה. בהפקות פרינג' ביניהן: האם יש מקיים בישראל, המשתה, כלב חוצות (הצגת יחיד), סדום, האזרח ק', אנטיגונה ועוד. בתיאטרון העברי: כנר על הגג, גטו ועוד. ציין לשבח על משחקו בגולם מפראג בפסטיבל חיפה להצגות ילדים. בטלוויזיה: פצועים בראש, מדרשה, שכונה, רמזור, צומת מילה, לבד בבית, פלמ"ח, דאוס, מלכות, החבר'ה הטובים ועוד. בקולנוע: No אקזיט, דמיונות, איפה אנה פרנק, אישה עובדת, מכתוב, ערבים רוקדים, אגדת חורבן, אדמה בוערת ועוד.

ערן שורן

השומר

בוגר להקת התיאטרון על הבמה. משרת בתיאטרון צה"ל. בוגר תיכון עירוני א' לאמנויות במגמת תיאטרון. השתתף בהצגות במסגרת הלימודים: הילד חולם, מקבת.

גיא תור

הנער

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2024. בין ההצגות בהן השתתף במסגרת הלימודים: אוכלים, 6 דמויות מחפשות מחבר, הם יורים גם בטוסיים.

אליה שם טוב

השליח

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2011. בין ההצגות בהן השתתף - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: מלך הכלבים, היורשת, לילה אחד מרקוביץ', שיעור ריקוד, בעלת הבית, זוג, המלט, הורים איומים, הדה גאבלר, בין קודש לחולון. בתיאטרון באר שבע: גלילאו גליליי, טירונות בלוז, חבלי משיח, איזה יופי, רוחות, הצעה מגונה, רומיאו ויוליה, גרין מייל, חתונת הדמים, עפיפונים, הורים איומים בתיאטרון האינקובטור: מה שחשוב באמת. בתיאטרון המדיטק: לא דובים ולא יער. בתיאטרון צוותא: להקדים את אלוהים. בטלוויזיה: אורים ותומים, תא גורדין, המגיפה, משפחה טובה, מלאך של אמה, כבודו, מלכת היופי של ירושלים, אינפניטי. בקולנוע: יונה, יוני אפט, עשרה חודשים, טור פרידה, הלילה הזה. זוכה פרס התיאטרון - השחקן המבטיח על תפקידו בטירונות בלוז.

תום חגי

הימון

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2011. בין ההצגות בהן השתתפה - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: שם פרטי, 33 וריאציות, אז בפראג, בית מרקחת שטרן-בלום, האבא, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, הר לא זז, הסודות, דברים שאני יודעת, בעלת הבית, ברוכים הבאים לגיהנום, סיפור אהבה. בתיאטרון הערבי-עברי ביפו: בינתיים ימשיך להיות פה קר. במסגרת לימודיה השתתפה בהצגות: צומת וולקן, חקירה אינטימית, יונים חרשים, כל הזעם הזה, עמק המוות. בית אריאלה: מכתבי אהבה. השתתפה בפסטיבל בברטיסלבה, סלובקיה בהצגה היעלמות. בטלוויזיה: ריקוד האש.

יעל וקשטיין

איסמנה

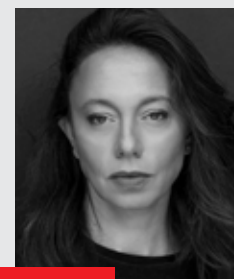
בוגרת בית צבי, בית הספר לאמנויות הבמה. מאז השתתפה בהצגות רבות ביניהן - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: הדה גאבלר. בתיאטרון החאן: תהילה, הכלה המתה, אילוף הקטן. בתיאטרון הבימה: מחול המוות, הילד חולם, הדה גאבלר, הבחורים בדלת ממול, סיראנו. בתיאטרון הקאמרי: דבורה בארון, נתן החכם. בתיאטרון חיפה: חברים, הדוכסית מאמלפי, הצמא והרעב. בתיאטרון באר שבע: הכל אודות חווה, רק אתמול נולדה, חתונת הדמים. בפרינג': הבכחות, הוועדה, הדה גאבלר, איישם.

אורה מאירסון

אורידיקה

שחקנית במאית ומרצה לתיאטרון. בעלת תואר שני (MA) בהצטיינות בתיאטרון, אוניברסיטת חיפה. השתתפה בהצגות רבות ביניהן - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: סינתי אני מדברת אליך, אונור, קפה ערבה, אז בפראג, האגם המוזהב, אנדה, רוחליה מתחנת. השתתפה בהצגות - אנטיגונה (ברכט), ברליון, חשמלית ושמה תשוקה, 4 דקות 121 שניות, משחקים בחצר האחורית ועוד. בטלוויזיה: שומקום, PPS, לצבי יש בעיה ועוד. בקולנוע: קריוקי, מונטנה, החטאים ועוד. זוכת מקום ראשון ב"תיאטרונטו" (2015), על ההצגה מקורקעת. זוכת פרס שחקנית השנה על תפקידה בהצגה אנדה. זוכת פרס הבטחת השנה על תפקידה בהצגה מאדלן בתיאטרון חיפה.

רון צור

האומנת

מחזאות בינלאומית

אנטיגונה

מאת ז'אן אנוי
נוסח עברי: רועי חן
בימוי: יאיר שרמן

הדה גאבלר

מאת הנריק איבסן
נוסח עברי: מאיה ערד יסעור
בימוי: יאיר שרמן

סיפור אהבה

מאת אלכסי מישליק
תרגום: אלי ביזיאווי
בימוי: עידו רוזנברג

משחק החיים

מאת אלכסי מישליק
תרגום: אלי ביזיאווי
בימוי: תמר קינן

יומן חוף בדייטון

מאת ניל סיימון
תרגום: עדנה מזי"א
בימוי: רועי שגב

הכל אודות איב

מאת ג'וזף ל. מנקייביץ'
נוסח עברי: דורי פרנס
בימוי: רוני ברודצקי

אמדאוס

מאת פיטר שאפר

לכאורה

מאת סורי מילר
תרגום: דורי פרנס
בימוי: ציפי פינס

ילדים

המלאך

מחזה מוזיקלי לילדים
מאת אפרים סידון
בימוי: ציפי פינס
מוזיקה: אורן אלדור, אמיר לקנר

עבדאללה שוורץ

קומדיה ישראלית חדשה
מאת רמי ורד
בימוי: רוני פינקוביץ'

דתילונים

מחזה ישראלי חדש
מאת טל צירנובסקי
וטל אידיסיס

מלכת היופי של ירושלים

מאת שלומית ארנון
וליאט פישמן-לוי
עפ"י ספרה של שרית ישי-לוי
בימוי: אודי גוטשלק

מכבית וחננאל

קומדיה ישראלית חדשה
מאת אושרית סרוסי וחן רוטמן

קיר זכוכית

מאת אורן יעקובי

ולדיה מתחתנת

עפ"י סרטה של מיכל ויניק

מחזות מוזיקליים

בלוז לחופש הגדול

מחזה מוזיקלי
מאת אורן יעקובי
עפ"י סרטם של
דורון נשר ורנן שור
בימוי: יותם קושניר
מוזיקה: עילי בוטנר

אפס ביחסי אנוש

קומדיה מוזיקלית
מאת אורן יעקובי
עפ"י סרטה של טליה לביא
בימוי: עידו רוזנברג
מוזיקה: עילי בוטנר

מחזאות ישראלית

לילה ברומא

קומדיה ישראלית חדשה
מאת רמי ורד
בימוי: אילן רונן

המשתמט

מאת רועי חן
בימוי: ארז דריגס

החופש של גיקי

קומדיה ישראלית חדשה
מאת חנית גולי
בימוי: עידו רוזנברג

בבצייק

קומדיה ישראלית חדשה
מאת יהונתן אינדורסקי
בימוי: נועם שמואל

ברוכים הבאים לגיהנום

קומדיה ישראלית חדשה
מאת רמי ורד
בימוי: דפנה זילברג

סטמפניו

מאת עדנה מזי"א
עיבוד חופשי
לשלוש עלכים
בימוי: רוני ברודצקי

אמריקה

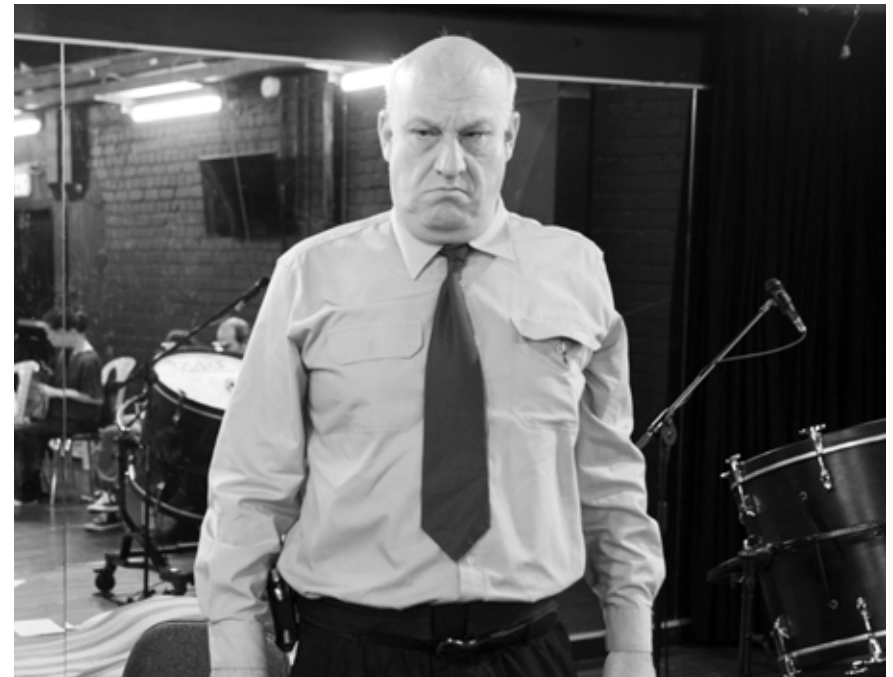
מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט
בימוי: ציפי פינס

בין קודש לחולון

מחזה ישראלי חדש
מאת דניאל לפין
בימוי: אילן רונן

משחקים בחצר האחורית

קלאסיקה ישראלית
מאת עדנה מזי"א
בימוי: עידו רוזנברג

אכסד"רה עש ליזיקה, עמי וטדי שגיא

מייסדים 12,000 ש"ח המעלה

אלכסנדר חנה ועקב אקריש רבקה ועקב בצלאל אורית וחזי דותן ורדה ובעז חברוני נתן חודורוב פארה ועפר חכים זורית וקרמר שלמה נחמד דפנה ואמיר

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון **הילה רהב**

מנהלת אגודת ידידי התיאטרון **יפה ענתבי**

רכזת אגודת ידידי התיאטרון **שרון הר יופי**

מייסדת אגודת הידידים **לני ברנדס ז"ל**

ידידים

אבידן-בריר ברוריה וד"ר אברהם בריר

אבן-עזרא יעקב

אור תאודור

אילני ורד ודני

אלאלוף שרה

אלדן אסתר

אלמגור שושי ועמיר

אלמוג ד"ר יעל (זכאי)

אמיר דנה ושרון

אנגל ענת ואודי

אסף רות ואברהם

אפרתי אורית ודוד

אראל אסנת ועמי

אריסון דורין ודיידי

בארינבוים נטלי וצביקה

ביגר אילנה ואברהם

בן יוסף סיגל ועודד

בר שלמה

ברן גבי

ברגר שמואל ושרה אילין

ברזניאק ד"ר נפתלי וקראוס אנט

ברנשטיין נתן

ברעם מיכל וגיא

ברק נאוה וזיגרי שלום

ברקת ד"ר מרים ושייקה

ברקת קרן ועירא

גייגר שרה ומיכאל

גיל גילה ויורם

גלברד ברכה ועקב

גלרט אלון וריקי

גמזו יעל וגיא

גמזו יפה ואלי

גרבינסקי דינה וישראל

גרינבוים ורד ואילן

דותן אבי

דנקר אורלי ונחמי

דרנגר ורד ואברי

מלצר דורית וארז

מנור נורית ויואב

מנור רות ויצחק

מוסבאום יהודית ורמי

נחמיאס שירה ויואב

נמרודי רות ועפר

סאמט ורדה וחיים

סגול טובה וסמי

סגול לינדה ויצחק

סגל מרשה ומיכאל

סוארי עדיה ופרופ' יצחק

סיטון נורית וישה

סלונים תמי ואורי

סלע יהודית ואביאם

סלע שרה ופרופ' מיכאל ז"ל

עופר ליאורה

עורקבי שירל ועמיחי

עידן רוחה ועודד

עמית טובי ופרופ' עמי

פדני ענת ובנימין

פדרבוש ד"ר ועקי

פדרמן רן וגרונדמן יסמין

פורר מיכל ודוד

פושניסקי דפנה ואמיר

פייאר חנה

פרי נאוה

פרל פריזנט ציפי

פרשקר דליה

קונדה ציפי ואפרים

קוק הלגה וטדי

קצינ יהודית

קרובינר קרן וגדי

קריב נילי

רהב הילה ורני

רוגובין קובי וניר נעמי

רוה תמי יהודה

רוטלוי נלי ויאיר

רוטשטיין רותי וזאב

רז אסתר ואנבר

רקנאטי יובל יודי

שבזיו רונית

שחר זהבה

שטיר ישראלה

שטראוכלר בת-שבע

שיף דב ואנה

שמגר רובינשטיין מיכל

שמעוני רוני (שמעוני

פינקלשטיין fcd)

שניידר בצלאל ולב יעל

שפייר בנן מירי

שרם אורלי

תאומים עירית ומשה

2 תרומות בעילום שם

חברי ההנהלה הציבורית

דר דב תמרי - יו"ר

פרופ' ניב אחיטוב

איל ארד

רמי בן-גל

עליזה גרן

עו"ד גיל בר-טל

עו"ד צפנת דרורי

גיורא יהלום

עו"ד זינב מנסור

אריאל כפון

עו"ד יחיאל שמיר

עו"ד ליאור שפירא

מנהלת התיאטרון ציפי פינס

דרמטורג התיאטרון אבישי מילשטיין

במאי הבית יאיר שרמן

סמנכ"לית תפעול

אדווה טמקין

מנהל משאבי אנוש

יוסי זינדוביץ

מנהלת שיווק ומכירות

עירית סוחוניצקי

להצגה זו

מנהלת הצגה: אורנה דייטש

מנהל במה: בטו בנדר/גיא קריספיל/

דוד פיזיל אמזרי

סאונד: טל שדות/יוסי דולב/עופר נווה

תאורה: אנדרי יודשקין/שמוליק הס/

קוסטה רייבסקי

עובד במה: יוסי לוגסי/אנטון קוצר/יהודה גרוס

מלבישה: דנה חן/נועה רון

אביזרים: אסיה נלן/קלייר רודריג חסיד

פאות ואיפור: מרינה צורילוב/סלי בטשקוף/

אולגה פרגמן

ביצוע תפאורה: דודי בית מלאכה

צילום שער: מיכל חלבין

צילום הצגה: דניאל קמינסקי

צילום פורטרטים: דניאל קמינסקי, כפיר בולוטין,

מיכל חלבין, אביעד זיסמן, אסקף אברהם

עיצוב תוכניה: אפרת אופק

הפקת תוכניה: מיכל גלעד

אסיסטנטית למעצב תפאורה: שרי גוליאט

מתכנתת תאורה: ברוך שפיגלמן

שחקני התיאטרון

לעונת 2024-25 (לפי סדר א-ב)

יונה אליאן-קשת

אור אבונטובל

אכירס אביטן

דורון אורן

מגי אזרזר

טל אידיסיס

אימתי אלכז

נופר אליהו

דור אלמקייסי

נעמה אמית

הגר אנגל

נועה אנגל

שאל אנטמן

רוני אקרמן

כרמל בין

לירית בלבן

דינה בלי

ליי בנדר

דודו בן זאב

אביעד בנטוב

מתן ברדה

ששון גבאי

רם גואטה

אורי גוב

אודי גוטשלק

מעיין גוטשלק

לימור גולדשטיין

שירי גולן

טל גרשקק

דניאל גל

מיה דגן

יעל דובר

טל צירנובסקי

טל דנינו

גל דרורי

ארז דריגס

דניאל היב

נוי הלפרין

רוברט הניג

דן הפנר

דור הררי

ידידיה ייטל

נעה רביקוביץ'

אגם רודברג

אורנה רוטברג

גאל רזון

ענת קסטמן

יעל וקשטיין

בן זבלוובסקי

מירי זהבי

תום זינר

אשלי זימברג

תום חגי

עודאל חין

עופר חיון

ואלד חמדון

יורם טולדנו

נועם טל

שלומי טפיארו

ענבר יוחננוף

אסף יונש

ניב לוי

שגיב לוי

חי מאור

שלומי טפיארו

סורין לייזרוביץ

אורה מאירסון

לורין מוסרי

קרן מור-מישורי

אופיר מרדכיבי

שון מונגזה

עמית מוריס

זוהר מידן

מיטל נוטיק

חני נחמיאס

ניב ניסים

נאיה פדרמן

אמנון פלד

עמרי פלד

גיל פרנק

הילה סורגין-פישר

דורין סימון

עומרי מססון

סתיו צוברי

טל צירנובסקי

ליה קורנובסקי

אבי קושניר

דן קיזרל

משי קלינשטיין

נועם קלינשטיין

רדה קנטרוביץ'

מאי קשת

נעה רביקוביץ'

אגם רודברג

אורנה רוטברג

גאל רזון

ניב שבט

מולי שולמן

רון שחר

ניר שלז לוגסי

אליה שם טוב

ערן שראל

גיא תור

מעיין תורגלמן

יעוץ משפטי: עו"ד אסף ברזנון, עו"ד זוהר קדמון

ANTIGONE

First performance: 29.7.2024

Length: 1 hour and 50 minutes without intermission

By Jean Anouilh

Translated by Roy Chen

Directed by Yair Sherman

Set Design Roni Toren

Costumes Design Polina Adamov

Music Yehezkel Raz

Lighting Design Nadav Barnea

Sound Design Nirel Sharon

Speech Coach Anat Zamsh-Rigel

Assistant Director Noam Bitzur

Cast

Sasson Gabay Creon

Lihi Kornowski Antigone

Yoram Toledano Chorus

Tom Hagi Haemon

Yael Vekstein Ismene

Ora Meirson Eurydice

keren Tzur Nurse

Eran Sarel Guard

Guy Tor Servant Boy

Eliya Shem Tov Messenger

Guards

Sorin Leizerovic

Igal Razon

**BEIT
LESSIN**
IN HONOR OF SARUCHI WIGDER

בשביל להגיד "כן" צריך להפשיל שרוולים ולהזיע,
להכניס את שתי הידיים לתוך הבוץ של החיים, עד המרפקים.
להגיד "לא" זה קל, אפילו אם פירושו מוות. צריך פשוט לחכות בלי לזוז.
לחיות ולחכות עד שמישהו אחר יפעל. אלה פריווילגיות של בני אדם.
חיות אף פעם לא בוחרות למוט, הן נלחמות עד הרגע האחרון כדי לשרוד.

A
N
T
I
G
O
N
E

BY
JEAN ANOUILH

TRANSLATED BY
ROY CHEN

DIRECTED BY
YAIR SHERMAN